

enstemmighed eller i hvert fald den nødbremse-model, som optræder i det italienske formandskabs tekster fra december.

Med beslutningen om at genoptage arbejdet i regeringskonferencen er der sendt et positivt signal om styrken i det europæiske samarbejde. Vi står foran et intenst forhandlingsforløb, og regeringen vil deltage aktivt og konstruktivt i denne proces.

Det er derfor også i Danmarks interesse, at vi i juni kan opnå enighed om en forfatningstraktat, en traktat, der vil kunne danne et solidt grundlag for arbejdet i det udvidede EU i en længere årrække ud i fremtiden.

Regeringen vil selvsagt i de afsluttende forhandlinger holde en tæt kontakt til Folketingets partier, og lad mig allerede nu understrege, at når vi til sin tid står med en ny traktat, vil regeringen på tilsvarende vis lægge op til det bredeste samarbejde med Folketingets partier om processen frem mod den kommende folkeafstemning om den nye traktat.

Til den tid vil vi også drøfte, hvordan vi skal forholde os til de danske undtagelser i forhold til den nye traktat.

Jeg ser frem til et godt og tæt samarbejde.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Statsministeren har nu været inde på processen og nogle af de overordnede temaer i forhandlingerne om EU's forfatningstraktat. Jeg skal derfor i mit indlæg navnlig fokusere på traktatens betydning for EU's globale rolle.

EU's globale rolle har fra begyndelsen været det mest centrale tema i arbejdet med EU's forfatningstraktat. Som der stod i Laekenerklæringen fra december 2001, er der en voksende forventning blandt borgerne om, at et samlet EU kan spille en stabiliserende og ledende rolle i en ny verdensorden og være et forbillede.

Hvis den forventning skal indfries, må vi skabe mere sammenhæng i EU's udenrigspolitik. Det handler om, at EU må tale med én stemme. Her leverer konventets udkast til en forfatningstraktat en væsentlig del af løsningen ved at indføre en EU-udenrigsminister.

Titlen på denne mand eller kvinde kunne efter min mening godt være mere retvisende, f.eks. udenrigsrepræsentant, for der er selvfølgelig ikke tale om, at EU får en regering. Men lad os nu ikke distrahere af sprogbrogen.

Der er fire væsentlige elementer ved EU-udenrigsministeren, som jeg vil fremhæve:

For det første slås de udenrigspolitiske funktioner i EU sammen i ét embede i stedet for at vi, som i dag, har både en høj repræsentant og en udenrigskommissær. Det skaber klarhed for omverdenen; EU får ét telefonnummer for nu at bruge Kissingers kommentar om, at man ikke ved, hvem man skal ringe til i Europa.

For det andet bliver EU-udenrigsministeren formand i EU-udenrigsministerrådet og er dermed en mere permanent koordinator og repræsentant for EU-landenes synspunkter i stedet for skiftende formandskaber. Det vil give kontinuitet.

For det tredje får EU-udenrigsministeren initiativret inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, naturligvis ikke nogen eksklusiv initiativret, men han kan tage initiativer i overensstemmelse med den linje, der er lagt af Det Europæiske Råd og udenrigsministerrådet. Det giver en ny dynamik.

For det fjerde får EU-udenrigsministeren ikke blot ansvaret for EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, men også for at koordinere de andre aspekter af EU's optræden udadtil. Det vil så give større sammenhæng.

Større klarhed, kontinuitet, dynamik og sammenhæng, det er, hvad der er brug for.

Det handler selvfølgelig ikke kun om institutioner, ingen tror jo, at alle problemer med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik med et vil være løst, når EU-udenrigsministeren sætter sig bag sit skrivebord. Det handler faktisk i høj grad om, at medlemsstaterne og institutionerne skal finde den fælles politiske vilje og afsætte de nødvendige ressourcer, men forfatningstraktaten skaber en bedre ramme, og det er jo ret vigtigt.

Under regeringskonferencen i efteråret har vi forhandlet om de nærmere detaljer vedrørende EU-udenrigsministeren. Disse detaljer er nu stort set på plads og er faldet ganske rigtigt ud, set med vores øjne. EU-udenrigsministerens forankring i Rådet er styrket, så det står klart, at EU-udenrigsministeren ikke vil være noget almindeligt medlem af Kommissionen, men vil stå til ansvar over for medlemsstaterne.

Dermed understreges også den grundlæggende mellemstatslige karakter af EU's udenrigspolitiske samarbejde. Udenrigs-, forsvars- og sikkerhedspolitik vil fortsat først og fremmest være et nationalt anliggende, intet land kan påtvinges en udenrigspolitik, det ikke har. Derfor har samarbejdet også en fundamentalt anden karakter end resten af EU-samarbejdet.